

Algunes notes sense títol 2017-2020

[Amb tres poemes a Manel Marí]

per Bartomeu Ribes

Resum

A partir d'anotacions de dietari, algunes reflexions de fons sobre el pas del temps i els estats d'ànim. Amb alguns poemes dedicats a Manel Marí (1975-2018), i cites de lectures que enforteixen l'ensamblatge de la literatura amb la vida.

Paraules clau: Dietari. Poesia. Homenatge. Manel Marí. Reflexions i referències en relació a la creació escrita.

Abstract

From diary notes, some background reflections on the passage of time and moods. With some poems dedicated to Manel Marí (1975-2018), and quotes from readings that strengthen the literature's assembly with life.

Keywords: Diary. Poetry Tribute. Manel Marí. Reflections and references through written creation.

24-VIII-2017

¿La mort?
Incomprensió i escarni
de la llepada
al propi cul.

*

El pallasso és el poeta
i germina a una cadira
quan hi seu i plora,
i sua, molt
cansat.

6-IX-2017

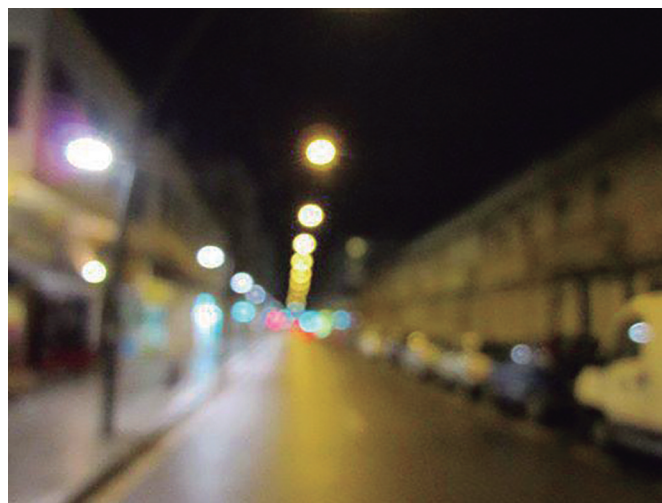
De com ens descarta la poesia de la nostra pròpia
[vida.

*

No és necessari donar-li la volta sempre als
[arguments.

6-XI-2017

És molt difícil aconseguir la independència de qui
[no vol estar amb tu.
Precisament.

22-XI-2017

Insomni.
Les paraules no en volen de dormir i de perdre,
[per tant, el coneixement.
Escriure'n una novel·la. Serà avorrida, però
[què hi farem.

29-XII-2017

La realitat ha passat a un segon terme.

14-I-2018

Bé, la vida no és un mètode senzill de res.

*

La poesia és indirecta.

18-I-2018

Records banals i àsens.
Tots ben meus i molt meus.

22-I-2018

Els endarreriments. O posar les coses, alguns assumptes, en ordre. Llegir, per fi, *La conquesta catalana de 1235*, de Joan Marí Cardona.¹ Les paraules. ¿Qui som? ¿On ens trobam?

25-I-2018

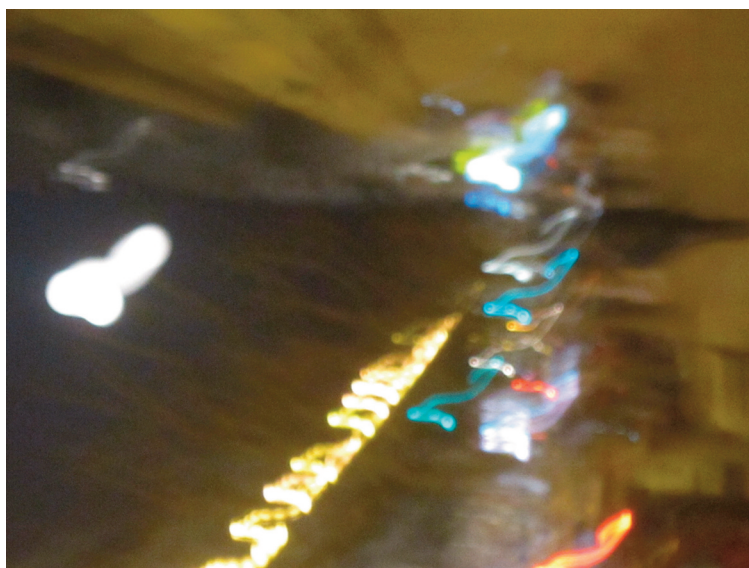
És menys greu perdre que perdre's.
Romain Gary [Gos blanc]²

31-I-2018

EL BLE

I. M. Manel Marí

El ble del llum que espia
l'ombra que hi ha al jardí.
La realitat, biga
incerta a la paraula.
Talment interior,
no-res, la gosadia.
I allò que se somia
que mai no passarà.
I el vi de l'alegria,
que no ens va emborratxar,
perquè abans va acabar-se,
i no en dugueren més,
ni hi hagué cap miracle.
Banda dins del silenci,
ara hi tornam a ser.

1-II-2018

Forat mental i altres drogues del poema.

4-II-2018

Jugàvem amb baletes sota un garrover. A l'esplanada que hi ha baix del puig des Molins. Segurament jugàvem al peixet i érem uns quants d'al·lots. Algú va dir: -*Cadú-ses-seues!* Començava a funcionar l'abús de la força, l'engany, l'exigència de l'autodefensa. Jugar no era només jugar.

9-II-2018

Arribat el Carnestoltes,
no sé si dinarem.
Les ungles de Gilles Deleuze.
El circuit de la vergonya vares tancar-lo.
Sempre és divendres i plou
i imitem la mare nostra que no ens pensa,
perquè ja ens va parir.
Curtmetratge.
Llargmetratge.
Documental.

*

«Potser escriure és romandre en soledat buscant
[allò que hi ha del jo en el nosaltres].»

Antoni Marí [Del jo al nosaltres – Revista *Literatures* núm. 0, 1997]³

1. MARÍ CARDONA, Joan [*La conquesta catalana de 1235*]. Institut d'Estudis Eivissencs: Eivissa, 2007.

2. GARY, Romain [*Gos blanc*]. Angle Editorial: Barcelona, 2017. Traducció de Jordi Martín Lloret.

3. MARÍ, Antoni [*Del jo al nosaltres*]. Revista *Literatures* núm. 0, any 1997, disponible a <https://traces.uab.cat/record/69488?ln=ca>.

17-II-2018

Vàrem néixer quan els temps estaven canviant.

25-II-2018

L'escapadissa de les paraules.

9-III-2018

Recorda que t'oligaven a recordar.

20-III-2018

Hi ha un dia que la vida ens passa per davant i ens
[avança.

29-III-2018

El plaer del llenguatge poètic no sol ser complaent.
Josep Maria Sala-Valldaura [Entre el simi i Plató]⁴

31-I-2019

SENSE MANEL MARÍ

La bellesa de no poder entendre'ns,
encara, i també el silenci que li sumam.

El poema demana sempre independència.
Ser-hi, al poema, s'hi ha de ser i després anar-se'n.

Aquests papers dels quals ja no en faré res.

El subconscient del que tu vulguis que sigui.

30-I-2020

AVUI TAMBÉ PER A MANEL MARÍ

La poesia va contra la mort.
Abans comença el seu final, tu ho saps.
El pes de la paraula i els arraps
continus de la vida, quina sort.

El descontrol enamorat a un port.
El centre emancipat dels nostres caps.
El lent ofici i no fer res amb taps
de suro, amb espardenyes d'anar a l'hort.

Des de la fosca escrita hi veus la llum.
Hi ha un rebrot de l'ombra i un farcell
que du algú ben amagat: no es veu.

Difícil com si no se sap que el fum
és una part del nostre oblit mesell.
Desaparició de tot. Fas peu.

5-II-2020

Les veritats ens donen corda, com als rellotges vells.
I, per tant, també pens en el meu pare, i potser el
meu pare encara està pensant una mica en mi. La
poesia, fora dubtes, existeix.

*

*«És un viatge cap enrere basat en el record el que
[ens permet de nodrir algunes esperances.»*
George Steiner [Entrevista pòstuma amb Nuccio Ordine]⁵

BARTOMEU RIBES ■

4. SALA-VALLDAURA, Josep Maria [Entre el simi i Plató: pel curs poètic contemporani]. Editorial Moll: Palma (Mallorca), 2007.

5. STEINER, George [Entrevista pòstuma con Nuccio Ordine] disponible a https://elpais.com/cultura/2020/02/04/actualidad/1580845337_200341.html?ssm=TW_CC&fbclid=IwAR3TtXnClo4yebm-heMjdbvB2fUF607O97gRN7GwYIjIjnpzH8_hYhT3OEIY